

Prologas

Antonijus Bridžertonas visada žinojo miršias jaunas. Ne, ne būdamas mažas. Vaikystėje Antonijus neturėjo priežasčių susimąstyti apie tai, kad kada nors mirs. Pirmieji jo metai nuo pat gimimo buvo idealūs.

Taip, Antonijus buvo senos, turtingos vikontijos paveldėtojas, bet lordas ir ledi Bridžertonai, ne taip, kaip dauguma aristokratų porų, karštai mylėjo vienas kitą ir į naujagimį žiūrėjo ne kaip į įpėdinį, o kaip į vaiką.

Jo gimimo proga nebuvo rengiami vakarėliai, pobūviai ir kitokios šventės. Tik mama ir tėtis su nuostaba žvelgė į savo naujagimį sūnelį.

Bridžertonai tėvais tapo jauni – Edmundas vos dvidešimties, o Violeta aštuoniolikos, – bet jie buvo protingi, stiprūs ir be galo karštai mylėjo savo sūnų, o jų aplinkoje tai buvo reta. Violeta, didžiam jos mamos pasibaisėjimui, užsispyrė pati žindyti berniuką, o Edmundas niekada nepritarė vyraujančiam požiūriui, kad tėčiai turi nematyti ir negirdėti savo vaikų. Jis pasiimdavo kūdikį į ilgus pasivaikščiojimus po Kento laukus ir pasakodavo jam apie filosofiją bei poeziją, kai tas dar ničnieko nesuprato, o vakarais prieš miegą sekdamo pasakas.

Vikontas ir vikontienė buvo jauni ir labai mylėjo vienas kitą, taigi nieko nuostabaus, kad po dvejų metų prie Antonijaus prisidėjo jaunesnis brolis, pakrikštytas Benediktu. Edmundas iškart pakeitė dienotvarkę ir dabar jau į žygius imdavosi du sūnus. Prieš tai jis visą savaitę pratūnojo arklidėse, su balniumi meistraudamas specialią nešynę, kad galėtų Antonijų pasisodinti ant nugaros, o Benediktą laikyti rankose.

Jie keliaudavo per pievas, palei upelius, vikontas pasakodavo sūnams apie įstabius dalykus: nepaprasto grožio gėles, žydrą giedrą dangų, riterius žvilgančiais šarvais ir slibinų pagrobtas mergeles. Kai jie grįždavo nugairinti vėjo ir nubučiuoti saulės, Violeta juokdavosi, o Edmundas sakydavo:

– Matot? Štai mergelė, kurią ruošiasi pagrobti slibinas. Mes turime ją apginti.

Antonijus puldavo mamai į glėbį ir kvatodamasis prisiekdavo saugoti ją nuo ugnimi alsuojančios pabaisos, kurią jie matę kaime *vos už dviejų mylių nuo čia*.

– Kaime už dviejų mylių? – persigandusiu balsu sušnabždėdavo Violeta. – Aukščiausias dangau, ir ką gi aš daryčiau, jei šalia nebūtų trijų narsių vyrų?

– Benediktas dar mažas, – atsakydavo Antonijus.

– Bet užaugs, – kedendama jam plaukus atsakydavo mama. – Kaip tu užaugai. Ir toliau augi.

Edmundas abu vaikus mylėjo vienodai ir abiem skyrė tiek pat dėmesio, bet vakarais, glausdamas prie krūtinės Bridžertonų kišeninį laikrodį (aštunto gimtadienio proga padovanotą tėčio, gavusio jį iš *savo* tėvo aštunto gimtadienio proga), Antonijus mėgdavo galvoti, kad jo santykiai su tėvu ypatingi. Ne todėl, kad Edmundas jį stipriau mylėjo; tuo metu Bridžertonai augino jau keturis vaikus (Kolinas ir Dafnė gimė vienas po kito), ir Antonijus žinojo, kad tėvams jie visi labai brangūs.

Ne, Antonijus manė, kad jo santykiai su tėvu ypatingi todėl, kad jis ilgiausiai jį pažįsta. Kad ir kiek Benediktas pažinotų tėtį, Antonijus jį visada lenks dvejais metais. O Koliną – šešeriais. Dafnė, be to, kad buvo mergaitė (koks siaubas!), pažinojo tėtį aštuoneriais metais trumpiau, ir, kaip Antonijus mėgo sau priminti, taip bus visada.

Trumpai tariant, Edmundas Bridžertonas tapo Antonijaus pasaulio centru. Jis buvo aukštas, plačiapetis, o jodinėjo taip, lyg būtų gimęs balne. Gebėjo atsakyti į visus aritmetikos klausimus (net kai mokytojas nežinodavo atsakymo), nematė priežasčių, kodėl jo sūnūs negalėtų turėti namelio medyje (taigi ėmė ir pats jį pastatė), o kai nusijuokdavo, tai girdint kūnas sušildavo iš vidaus.

Edmundas išmokė Antonijų jodinėti. Išmokė šaudyti. Išmokė plaukti. Netgi pats nuvežė į Itoną, užuot įsodinęs į karietą ir išleidęs su tarnais, kaip nutiko daugumai būsimų Antonijaus draugų. O kai Antonijus baugščiai dairėsi po mokyklą, tapsiančią jam antrais namais, tėvas iš širdies pasikalbėjo su vyriausiuoju sūnumi ir patikino, kad viskas bus gerai.

Taip ir buvo. Antonijus tuo net neabejojo. Juk jo tėvas niekada nemeluodavo.

Antonijus mylėjo motiną. Būtų atidavęs ranką nukirsti, kad tik ją apsaugotų. Tačiau viskas, ką jis darė, visi jo laimėjimai, visi siekiai, visos viltys ir svajonės buvo dėl tėvo.

Ir vieną dieną viskas griuvo. Vėliau jam net atrodys mažumėlę komiška, kad šitaip akimirksniu gali pasikeisti gyvenimas – vieną minutę viskas yra taip, kaip turi būti, o kitą... jau nebe.

Tai įvyko, kai Antonijui buvo aštuoniolika. Baigęs mokslus Itone, jis atostogavo namie ir ruošėsi studijoms Oksforde. Rudenį turėjo išvykti į Visų Šventųjų kolegiją, kur prieš tai mokėsi jo tėvas. Kaip ir kiekvienam aštuoniolikmečiui, gyvenimas atrodė

smagus ir kupinas nuotykių. Jis atrado moteris ir – tai dar nuostabiau – moterys atrado jį. Jo tėvai vis dar laimingai dauginosi, pagausino šeimą Eloiza, Frančeska ir Gregorijumi. Priemenėje sutikęs mamą, besilaukiančią *aštunto* vaiko, Antonijus vos nesuiraukė. Antonijaus akimis, sulaukus tokio amžiaus turėti vaikų mažumėlę nederama, bet jis nutylėjo.

Kas gi jis toks, kad abejotų Edmundo išmintimi? Galbūt ir jis, sulaukęs brandaus trisdešimt aštuonerių metų amžiaus, užsimanys daugiau vaikų.

Antonijus žinią išgirdo pavakare. Grįžęs iš ilgo pasijodinėjimo su Benediktu, gerokai apsidaužęs, jau žengė pro Obri Holo, Bridžertonų protėvių namų, duris, kai pamatė ant grindų susmukusią dešimtmetę seserį. Benediktas tebebuvo arklidėse – pralaimėjęs kažkokias kvailas lažybas turėjo išsukuoti abudu žirgus.

Išvydęs Dafnę Antonijus nustėro. Buvo keista, kad sesuo sėdi ant grindų vestibulio vidury, bet dar keisčiau atrodė tai, kad ji verkė.

Dafnė niekada neverkdavo.

– Dafne, – dvejojamas kreipėsi jis. Buvo dar jaunas ir neišmanė, kaip elgtis su verkiančiomis moteriškos lyties atstovėmis; susimąstė, ar kada nors to išmoks. – Kas?..

Jam nebaigus klausimo, Dafnė pakėlė galvą. Begalinis sielvaratas jos akyse jį nepaprastai sukrėtė. Jis susverdėjo ir žengė žingsnį atgal, supratęs, kad įvyko kažkas labai labai bloga.

– Jis mirė, – sušnabždėjo Dafnė. – Tėtis mirė.

Iš pradžių Antonijus pamanė, kad jam pasigirdo. Tėtis negalėjo mirti. Kai kurie žmonės miršta jauni, kaip antai dėdė Hjugas, bet dėdė Hjugas buvo smulkutis ir gležnos sveikatos. Na, bent jau menkesnis ir silpnesnis už Edmundą.

– Ką nors supainiojai, – pareiškė jis Dafnei. – Tikrai ką nors supainiojai.

Ji papurtė galvą.

– Man sakė Eloiza. Jam... jam...

Antonijus žinojo, kad nevalia purtyti kūkčiojančios sesers, bet nesusilaikė.

– Kas *jam*, Dafne?

– Bitė, – sušnabždėjo ji. – Jam įgėlė bitė.

Vieną akimirką Antonijus nustėręs stebeilijosi į ją. Galop dusliu, vos atpažįstamu balsu pasakė:

– Dafne, vyrai nemiršta įgėlus bitei.

Ji nieko neatsakė, tik sėdėjo ant grindų ir bandė suturėti ašaras, bet pečiai tirtėjo.

– Jam ir anksčiau buvo įgėlusi bitė. – Antonijaus balsas vis kilo. – Pats mačiau – buvau šalia. Mums abiem įgėlė. Netyčia užkliudėm lizdą. Man pataikė į petį. – Ranka nejučia pakilo prie tos vietos, kur prieš daug metų buvo įgelta. Tada jis pašnibždomis pridūrė: – Jam kliuvo į ranką.

Dafnė spoksojo į jį buku žvilgsniu.

– Ir viskas baigėsi gerai, – tvirtino Antonijus. Girdėjo, kad balsas darosi vis šaižesnis, ir žinojo, kad gąsdina seserį, bet negalėjo susitvardyti. – Vyrai nemiršta įgėlus bitei!

Dafnė papurtė galvą, tamsios jos akys atrodė labai susenusios.

– Tai buvo bitė, – bejausmiu balsu ištarė. – Eloiza matė. Jis ramiai sau stovėjo ir staiga... ir staiga...

Antonijus pajuto, kad viduje vyksta keisti dalykai; atrodė, raumenys tuoj išsiverš pro odą.

– Kas staiga?

– Jis mirė, – suglumusi užbaigė ji.

Antonijus irgi jautėsi sutrikęs. Palikęs Dafnę sėdėti priemenėje, žengdamas per tris pakopas užlėkė į tėvų miegamąjį. Ne, tėtis

tikrai nemiręs. Vyras negali mirti igėlus bitei. Tai neįmanoma. Višiški paistalai. Edmundas Bridžertonas jaunas ir stiprus – aukštas, plačių pečių, raumeningas. Dievaž, jo tikrai negalėjo prazudyti kažkokia kvaila bite.

Tačiau atsідūręs antro aukšto koridoriuje jis išvydo gal dešimt tylutėliai stoviniuojančių tarnų ir iškart suprato, kad padėtis rimta.

Tarnai į jį pažvelgė su galesčiu... Antonijų visą gyvenimą persekios tos galesčio sklidinios akys.

Jis manė, kad teks braute brautis į tėvų miegamąjį, bet tarnai prasiskyrė lyg Raudonosios jūros vandenys. Antonijus atidarė duris, ir visos abejonės išsisklaidė.

Motina sėdėjo ant lovos kraštelio. Ji neraudojo, buvo tyli tyli, tik laikė už rankos jo tėvą ir lėtai lingavo pirmyn atgal.

Tėvas gulėjo labai ramiai. Tarsi...

Antonijus net mintyse nenorėjo ištarti to žodžio.

– Mama? – springdamas šūktelėjo jis.

Daug metų taip į ją nesikreipė. Nuo tada, kai išvyko į Itoną, vadino ją „motina“.

Ji lėtai atsigręžė, tarsi jo balsas būtų atsklidęs be galo ilgu tuneliu.

– Kas atsitiko? – sušnabzdėjo jis.

Ji papurtė galvą, akys žvelgė kažkur į tolį.

– Nežinau, – atsakė.

Lūpos taip ir liko pravertos, tarsi ji būtų norėjusi dar ką nors pasakyti, bet užmiršo.

Antonijus medinėmis kojomis žengė žingsnį į priekį.

– Jo nebėra, – pagaliau sušnabzdėjo Violeta. – Jo nebėra, o aš... O Dieve, aš... – Ji uždėjo ranką ant išsipūtusio pilvo. – Aš jam sakiau... ak, Antonijau, aš jam sakiau...

Atrodė, kad ji tuoj subyrės. Antonijus nurijo ašaras ir perštinčiomis akimis, tvinksinčia gerkle priėjo prie jos.

– Mama, viskas bus gerai, – patikino.

Nors žinojo, kad toli gražu nėra gerai.

– Aš jam sakiau, kad tai turėtų būti paskutinis, – kūkčiodama jam ant peties išspaudė ji. – Sakiau, kad nebepajėgčiau išnešioti dar vieno, ir kad turėsime saugotis, ir... O Dieve, Antonijau, viską atiduočiau, kad tik jis būtų šalia ir padovanotų man dar vieną kūdikį. Nesuprantu... Nieko nesuprantu...

Antonijus apkabino raudančią mamą. Nieko nesakė. Neįmanoma rasti žodžių tokiai širdgėlai išreikšti.

Jis irgi nieko nesuprato.

Vakare atėję gydytojai išreiškė nuostabą. Jie buvo girdėję, kad taip gali nutikti, bet tik ne jaunam, stipriam vyrui. Niekas nebūtų pagalvojęs, kad toks gyvybe trykštantis žmogus gali šitaip mirti. Tiesa, prieš metus netikėtai išėjo jaunesnysis vikonto brolis Hjugas, bet tokie dalykai nebūtinai paveldimi, be to, ant Hjugo kūno nebuvo pastebėta bitės įgėlimo žymės, nors jis parkrito lauke.

Kita vertus, niekas tokio dalyko ir neieškojo.

Gydytojai vis kartojo, kad tai niekam nebūtų atėję į galvą, kol Antonijus panūdo juos prismaugti. Galų gale jis išprašė juos iš namų ir paguldė motiną miegoti. Ją teko perkraustyti į kitą miegamąjį, nes jai būtų buvę per skaudu vienai miegoti lovoje, kuria daug metų dalijosi su Edmundu. Paskui Antonijus suguldė šešis brolius ir seseris, pažadėjo, kad ryte jie pasikalbės, kad viskas bus gerai ir kad jis rūpinsis jais taip, kaip būtų norėjęs tėvas.

Tada jis nuėjo į kambarį, kur gulėjo tėvo kūnas, ir pažvelgė į jį. Žiūrėjo ir žiūrėjo, valandų valandas, beveik nemirksėdamas.

Iš kambario išėjo susikūręs naują gyvenimo viziją ir aiškiai suvokdamas savo mirtingumą.

Edmundas Bridžertonas mirė trisdešimt aštuonerių. Antonijus neįsivaizdavo, kad kuo nors galėtų pranokti tėvą – taip pat ir gyvenimo trukme.

I SKYRIUS

Šiame laikraštyje, be abejo, jau buvo aptartas padūkėlių klausimas, ir Autorė priėjo išvadą, kad esama padūkėlių ir Padūkėlių.

Antonijus Bridžertonas yra Padūkėlis.

Padūkėliai (iš mažosios raidės) yra jaunatviški ir nebrandūs. Jie puikuoja savo žygiais, elgiasi kaip paskutiniai mulkiai ir tariasi esą pavojingi moterims.

Padūkėliai (iš didžiosios raidės) žino, kad yra pavojingi moterims.

Jie nesigiria savo žygiais, nes to ir nereikia. Jie žino, kad apie juos šnabždasi vyrai ir moterys; atvirai kalbant, jiems tie pasišnabždėjimai nelabai patinka. Jie žino, kas esantys ir ką padarė; jie nemato reikalo vis iš naujo tai aptarinėti.

Jie nesielgia kaip mulkiai dėl vienos paprastos priežasties – jie nėra mulkiai (bent jau ne didesni už kitus vyriškosios giminės atstovus). Jie sunkiai pakenčia visuomenės ydas; tiesą sakant, Autorė jų dėl to nemaž nekaltina.

Jei šie žodžiai tiksliai neapibūdina vikonto Bridžertono – neabejotinai geidžiamiausio šio sezono jaunikio – Autorė tuojau pat padeda plunksną. Vienintelis klausimas – ar

per 1814-ųjų sezoną jis pagaliau atras santuokos teikiamą palaimą?

Autorės manymu...

Ne.

LEDI VISLDAUN NAUJIENŲ LAIKRAŠTIS
1814 M. BALANDŽIO 20 D.

— **S**ik nesakykit, kad vėl rašo apie vikontą Bridžertoną, – apžvelgusi visus, esančius kambaryje, pasakė Keitė Šefild.

Jos ketveriais metais jaunesnė įseserė Edvina pakėlė galvą nuo vieno lapo laikraščelio.

– Iš kur žinai?

– Krizeni kaip pakvaišusi.

Edvina sukikeno, mėlynu damastu aptraukta sofa, ant kurios jos abi sėdėjo, sulingavo.

– Matai? – Keitė švelniai kumštelėjo jai į ranką. – Tu visada kikeni, kai ji rašo apie kokį nors nenaudėlį.

Tai sakydama Keitė šypsojosi – jai labai patiko erzinti seserį. Žinoma, geraširdiškai.

Merė Šefild, Edvinos motina ir jau beveik aštuoniolika metų Keitės pamotė, pakėlė galvą nuo siuvinio ir stumtelėjo aukštyn akinius.

– Ko ten juokiatės?

– Keitė niršta, nes ledi Visldaun vėl rašo apie padūkėlį vikontą, – paaiškino Edvina.

– Visai nenirštu, – paprieštaravo Keitė, nors niekas jos nesiklaūsė.

– Apie Bridžertoną? – atsainiai paklausė Merė.

– Taip, – linktelėjo Edvina.

– Ji nuolat apie jį rašo.

– Man atrodo, jai patinka rašyti apie padūkėlius, – atsakė Edvina.

– Žinoma, jai patinka rašyti apie padūkėlius, – atšovė Keitė. – Jei ji rašytų apie nuobodas, niekas nepirktų jos laikraščio.

– Netiesa, – ginčijosi Edvina. – Praėjusią savaitę ji rašė apie mus, o mes toli gražu nesam įdomiausia Londono šeima.

Keitė nusišypsojo iš sesers naivumo. Keitė ir Merė gal ir nebuvo įdomiausios Londono asmenybės, bet šviesiaplaukė žydraakė Edvina jau pelnė sezono neprilygstamosios titulą. Tamsių plaukų, rudakė Keitė paprastai būdavo vadinama „vyresniąja neprilygstamosios seserimi“.

Ji žinojo, kad esama ir baisesnių pravardžių. Laimė, dar niekas nepradėjo vadinti jos „neprilygstamosios seserimi senmerge“. Nors tai būtų gerokai arčiau tiesos, nei kuris nors iš Šefildų šeimos norėtų pripažinti. Dvidešimtmetė (skrupulingai skaičiuojant, jau beveik dvidešimt vienu) Keitė buvo senoka savo pirmajam sezonui Londone.

Deja, ji neturėjo kito pasirinkimo. Šefildai nesimaudė turtuose ir tada, kai Keitės tėvas tebebuvo gyvas, o pastaruosius penkerius metus po jo mirties jie buvo priversti smarkiai taupyti. Žinoma, joms dar negrėšė kraustyti į vargšų prieglaudą, bet pinigus reikėjo leisti apgalvotai.

Dėl ribotų išteklių Šefildai galėjo sau leisti tik vieną išvyką į Londoną. Visam sezonui išsinuomoti namą, karietą, pasisamdyti bent būtiniausių tarnų – visa tai kainuoja. Du kartus jie neįstengtų to padaryti. Jau ir taip reikėjo penkerius metus taupyti, kad atvažiuotų į Londoną. Ir jei merginoms šiame vestuvių turguje nepasiseks... Na, niekas nepasodins į skolininkų kalėjimą,

bet jų lauks ramus, nykus gyvenimas kokioje nors Somerseto trobelėje.

Taigi merginos buvo priverstos debiutuoti kartu. Nuspręsta tai padaryti, kai Edvinai bus septyniolika, o Keitei – beveik dvidešimt vieni. Merė mielai būtų luktelėjusi, kol Edvinai sueis aštuoniolika ir ji šiek tiek labiau subręs, bet tuomet Keitei būtų beveik dvidešimt dveji... O dangau, kas gi ją tokią vestų?

Keitė kreivai šyptelėjo. Ji išvis nenorėjo debiutuoti. Nuo pat pradžių žinojo nesanti tokia, kad patrauktų aukštuomenės dėmesį. Ji nebuvo tokia daili, kad kas nors imtų ją be kraičio, be to, taip ir neįgudo plačiai šypsotis, pliurpti niekų ir grakščiai vaikščioti – šiuos dalykus kitos merginos, regis, mokėjo jau nuo lopšio. Netgi Edvina, kuriai nestigo šelmiškumo, iš kažkur žinojo, kaip stovėti, vaikščioti ir dūsauti, kad vyrai muštųsi vien dėl teisės perversi ją per gatvę.

Keitė visada stovėdavo pasitempusi ir atlošusi pečius, nė akimirkos nesugebėdavo ramiai nusėdėti, o vaikščiodavo taip, lyg dalyvautų lenktynėse. Kodėl gi ne? Jei jau kur nors eini, tai kodėl nenuėjus ten kuo greičiau?

Miestas jai ne itin patiko. Tiesa, ji visai neblogai leido laiką ir susipažino su keliais maloniais žmonėmis, bet sezonas Londone jai atrodė baisus pinigų švaistymas. Ji mielai būtų likusi kaime, susiradusi protingą vyrą ir ištekėjusi.

Tačiau Merė nenorėjo apie tai nė girdėti.

– Tekėdama už tavo tėvo, prisiekiau mylėti ir auginti tave kaip savo vaiką, – tarė ji.

Keitė tespėjo ištart:

– Bet...

Merė kalbėjo toliau:

– Esu atsakinga prieš tavo mamą, tesiils ji ramybėje, taigi viena iš mano pareigų yra laimingai ir sėkmingai tave ištekinti.

– Kaime irgi galėčiau laimingai ir sėkmingai gyventi, – atrėmė Keitė.

Tačiau Merė nepasidavė:

– Londone didesnis vyrų pasirinkimas.

Tuomet įsiterpė Edvina. Ji pareiškė, kad be Keitės jai būtų labai liūdna. O kadangi Keitė jokių būdu nenorėjo liūdinti sesers, jos likimas buvo nulemtas.

Taigi ji čia, sėdi pablukusioje nuomojamo namo svetainėje beveik madingame Londono rajone ir...

Ji linksmi apsidairė.

...ir tuoj pagriebs seseriai iš rankų laikraštį.

– Keite! – spygtelėjo Edvina ir išpūtusi akis pasižiūrėjo į trikampę laikraštinio popieriaus skiautę, likusią tarp nykščio ir smiliaus. – Aš dar nebaigiau!

– Jau šimtą metų skaitai, – kreivai šypsodamasi atšovė Keitė. – Be to, man įdomu, ką ji šiandien pasakoja apie vikontą Bridžertoną.

Edvinos akyse, dažnai lyginamose su tykiais Škotijos ežerais, blykstelėjo linksmos kibirkštėlės.

– Keite, tu *siaubingai* domiesi vikontu. Ar tik ko nors nuo mūsų neslepi?

– Ką čia paistai? Aš jo net nepažįstu. O jei ir pažinčiau, tikriausiai bėgčiau nuo jo kuo toliau. Jis kaip tik toks, kokių mudvi turim bet kokia kaina vengti. Ko gero, net ledkalnį suviliotų.

– Keite! – šūktelėjo Merė.

Keitė susiraukė. Buvo užmiršusi, kad pamotė klausosi.

– Betgi tai tiesa, – pridūrė ji. – Girdėjau, jis turėjo daugiau meilužių, nei aš gimtadienių.

Merė kelias sekundes stebeilijosi į ją, lyg neapsispręsdama, ar verta į tai atsakyti, ir galiausiai ištarė:

– Tai per daug nepadori tema jūsų ausims, bet tą patį galima pasakyti apie daugelį vyrų.

– Ak. – Keitė išraudo. Labai jau nemalonu, kai išsakai svarbią mintį, o tavo argumentai lengva ranka nušluojami. – Na, vadinausi, jis turėjo dvigubai daugiau. Šiaip ar taip, jis baisnis pasileidėlis už daugumą vyrų, taigi nieku gyvu negalim leisti jam rėžti sparno apie Edviną.

– Tai ir *tavo* debiutas, – priminė jai Merė.

Keitė itin pašaipiai dirstelėjo į Merę. Visi žinojo, kad jei jau vikontas pasirinktų Šefildų merginą, tai būtų ne Keitė.

– Turbūt niekas negalėtų pakeisti tavo nuomonės apie save. – Edvina gūžtelėjo pečiais ir pasilenkė prie Keitės, kad geriau matytų laikraštį. – Tiesą sakant, apie *ji* čia beveik nerašoma. Tai veikiau jau traktatas padūkėlių tema.

Keitė peržvelgė spausdintą tekstą.

– Hmm, – sumykė ir nutaisė savo mėgstamą paniekinamą išraišką. – Neabejoju, kad ji teisi. Šiomet jis tikrai neras sau tinkamos.

– Manai, kad ledi Visldaun niekada neklysta, – šypsodamasi sumurmėjo Merė.

– Ji dažniausiai būna teisi, – atsakė Keitė. – Pripažink, nors ji ir gaudų laikraštėlio redaktorė, geba blaiviai mąstyti. Tikrai teisingai įvertino visus žmones, su kuriais iki šiol susipažinau Londone.

– Keite, turėtum susidaryti savo nuomonę, – linksmai tarė Merė. – Esi per daug protinga, kad remtumeisi gaudų laikraščio autorės žodžiais.

Keitė žinojo, kad pamotė teisi, bet nenorėjo to pripažinti, taigi tik dar kartą kažką sumykė ir vėl įsmeigė akis į lapą rankoje.

Visldaun laikraštėlis neabejotinai buvo įdomiausias Londono skaitinys. Keitė nelabai žinojo, kada jis pradėtas leisti – girdėjo, kad kažkada pernai, – bet dėl vieno buvo tikra: kad ir kas toji

ledi Visldaun (deja, niekas iš tikrųjų nežinojo, kas ji per viena), ji priklausė aukštuomenei ir turėjo daug ryšių. Kaip kitaip? Joks pašalietis neiškapstytų tiek gandų, kiek ji išspausdindavo savo leidinyje pirmadieniais, trečiadieniais ir penktadieniais.

Ledi Visldaun sugaudydavo visas naujausias žinias, be to, ne taip, kaip kiti redaktoriai, nedvejodama nurodydavo vardus ir pavardes. Pavyzdžiui, praėjusią savaitę nusprendusi, kad Keitei netinka geltona spalva, tiesiai šviesiai parašė: „Geltonai pasipuošusi tamsiaplaukė panelė Katarina Šefild primena apsvilusį narcizą.“

Keitė dėl kandžios pastabos nepyko. Ne sykį buvo girdėjusi, kad negali laikyti savęs visateisiu diduomenės nariu, kol ledi Visldaun tavęs „neįšventina“. Netgi Edvina, sulaukusi išties didžiulio pasisekimo, pavydėjo Keitei, kad ji buvo šitaip išskirta.

Keitei ne itin patiko, kad reikės visą sezoną kiurksoti Londone, bet pamanė, kad jei jau teks kristi į šį gyvenimo verpetą, verčiau nepasirodyti visiška nevykėle. Ir jei pasišaipymas gandų laikraštėlyje bus vienintelis jos sėkmės ženklas, ką gi, tebūnie. Keitė džiaugsis net ir tokia pergale.

Kai Penelopė Fiderington ims girtis, kad buvo palyginta su pernokusiu citrusiniu vaisiumi, nes vilkėjo oranžinio atlaso suknelę, Keitė numos ranka, dramatiškai atsidus ir pasakys: „Taigi, o aš – apsvilęs narcizas.“

– Vieną dieną, – staiga prabilo Merė ir smiliumi dar sykį kilstelėjo akinius, – kas nors išsiaiškins tikrąją tos moters tapatybę. Štai tada jai bus riesta.

Edvina susidomėjusi pažvelgė į mamą.

– Tikrai manai, kad kas nors ją suseks? Jau daugiau nei metus ji sėkmingai slapstosi.

– Tokių reikšmingų dalykų neįmanoma amžinai slapstyti, – atsakė Merė, įsmeigė adatą į siuvinį ir pertraukė per medžiagą ilgą

geltoną siūlą. – Atmink mano žodžius. Viskas anksčiau ar vėliau iškils aikštėn, o tada jau miestą supurtys neregėtas skandalas.

– Jei žinočiau, kas ji tokia, – versdama laikraštėlį tarė Keitė, – pasistengčiau su ja susidraugauti. Ji labai linksma. Be to, kad ir ką sakytų žmonės, beveik niekada neklysta.

Į kambarį įtipeno kiek aptukęs Keitės korgis.

– Ar tas šuo neturėtų būti lauke? – paklausė Merė.

Šuo atsitūpė prie jos kojų ir ėmė lekuoti, lyg laukdamas bučinio. Merė spygtelėjo.

– Niutonai, tuoj pat ateik čia, – paliepė Keitė.

Šuo ilgesingai pasižiūrėjo į Merę, tada nukėblino prie Keitės, užšoko ant sofos ir pasidėjo jai ant kelių priekines letenas.

– Visa aplipsi plaukais, – perspėjo Edvina.

Keitė gūžtelėjo pečiais ir paglostė vešlų karamelės spalvos kailį.

– Nieko tokio.

Edvina atsiduso, tada ištiesė ranką ir atsainiai paplekšnojo Niutonui per nugarą.

– Kas dar ten rašoma? – paklausė ir susidomėjusi pasilenkė. – Taip ir nespėjau atsiversti antro puslapio.

Keitė šyptelėjo iš sesers burbėjimo.

– Nieko ypatingo. Šiek tiek apie Heistingso hercogą ir hercogienę, šios savaitės pradžioje atvykusius į Londoną, toliau vardijama, kokie patiekalai buvo patiekti per ledi Denburi pobūvį – autorė tvirtina, kad viskas buvo „neįtikėtina skanu“ – ir bjaurokai apibūdinama praėjusio pirmadienio ponios Fiderington suknia.

Edvina suraukė antakius.

– Man atrodo, ji kiek per daug kimba prie Fideringtonų šeimos.

– Nieko nuostabaus. – Merė pasidėjo siuvinį ir atsistojo. – Ta moteris nesugebėtų savo mergaitėms išrinkti tinkamos spalvos, net jeigu jai į sterblę įkristų vaivorykštė.